Norman Károly

Darázsfészek

I.

Szilvia Hornet a kertkaput nyitná, ám fatális zúgás közeledik valahonnan felülről.

Tíz éve viseli a londoni rendőrök kucsmájához hasonlóra tornyozva természetes szalmaszín hajzatát, és ez hite szerint előnyösen elvonja a figyelmet a kezdődő, finom ráncairól. Ha bármi kibillenti az egyensúlyából, mindenekelőtt egy hirtelen, páros kézmozdulattal meggyőződik róla, hogy felül minden rendben van. Harminc fölött a nők nagyobb része cselekszik ily módon, mintegy a fodrászati befektetés reflexszé szublimálódott védelmeképpen.

Szilvia Hornet azonban ezúttal a rettegés mozdulatlan szobrává dermed, amire egy tíz évvel korábbi, lidérces emlék készteti. Darazsak laktak egy földlyukban, és leült melléjük a padra. Az egyik belebonyolódott a hajába, amelyre akkoriban még jóval kevesebb figyelmet fordított; ez szerencsétlen véletlen volt, de Szilvia határozottan támadásnak gondolta. Vad hadonászására aztán a darázs minden mérgét a fejbőrébe fecskendezte. S ez most megint: darázshang, ráadásul magasabb hatványon.

Erélyes becsapódás éppen oda, amit a legjobban félt. Az egész teste kihűlt, és félig öntudatlanul érzékelte, hogy a modellmotor hangjához hasonlatos sivítás megsokszorozódik. További találatok, és a frizurája szinte már dübörög. Arca előtt tíz-tizenkét rémületes méretű lódarázs manőverez. Csaknem megőrült, kapkodott volna a hajához, de épp ezt nem tehette, a lódarázs erőszakolta lélek.

***

Amikor Szilvia született, az országhatárok átmenetileg átjárhatatlanabbak voltak, mint mostanság. Ennek egyebek mellett bűnüldözési, sőt bűnértelmezési következményei is voltak. Miközben a fiatal férfiak és nők közötti nemi kapcsolatok kevésbé vettek tudomást holmi határokról, a polgári és a büntetőjog e kapcsolatok következményeinek kézbentartását esetenként lehetetlenné tette. Szilvia például saját, idegenes vezetéknevének eredetéről mindössze annyit tudott, hogy ismeretlen édesapja esetleg angol

nyelvterületen kaphatta. Közelebbit a családtörténete feléről legföljebb attól remélhetne, ha az övén kívül feltérképeznék három milliárd férfi genetikai kódját is – és ezt nagyjából annyira gondolta hasznosnak, mint kideríteni Jézus Krisztus édesapjának személyét. Édesanyja élete egyetlen, futó kalandjáról összesen ha öt, kínlódó tőmondattal szolgált, különben is épp eléggé el volt foglalva a kettejük szűkös életének egzisztenciális kereteivel. A darazsas nyáron halt meg, egy különben is megrázkódtatásokkal teli, zavaros évben, alig negyven évesen; és Szilvia számára akkor be is fejeződött a továbbtanulás, kétévnyi biológia-kémia tanárszak után. Azóta könyvtáros.

Nem volna csúnya nő, bár a szépségét valószínűleg nem az édesanyjától örökölte, ahogyan a nevét sem. A szülőházát viszont igen; örökölt egy életmintát is, és eddigi egyetlen kísérlete nemigen támogatta ennek másikkal való fölváltását – ha ugyan Első, másként Egyrészt-másrészt Károly egyáltalán kísérletnek minősíthető, nem sorscsapásnak. A sorscsapásokról és a Könyvtárról egyelőre annyit: az utóbbi történelmi körülmények hullámverésében már Szilvia Hornet alkalmaztatásának kezdetére olyan lakatlan szigetté alakult át, amely mindennemű hajózóúttól föltérképezhetetlen távolságra fekszik, s ha mégis idetévedne valaki lélekvesztője, az vagy csoda, vagy sorscsapás. Ma már az emberek nem olvasnak; egy korábbi kor erőltetett kulturális ambíciói ama korral együtt elhamvadtak; vállalati könyvtárak felett összeomlottak a vállalatok; az egykor nyüzsgő vállalati épület kihalt. A bérszámfejtésnek, a szervezeti felügyelet torzójának – benne egy évtizedes, poros álláskiírásnak – a megdöbbentő, adminisztratív továbbélése, vagy akár a portaszolgálat körülbelül a halál utáni maradványműködés, esetleg az általános természeti tehetetlenség körében értelmezhető.

***

Szilvia csaknem fél órát állt a kapuban mozdulatlanul, és az utcán nem járt senki. A feje morgott, zörgött. A hajkoronában motoszkáló, percegő és nyüzsgő sokaság egyetlen, eltökélt akaratot mutatott a maradásra, sőt berendezkedésre. Szilvia óvatosan megmozdult, lépett volna a ház felé. A haja fölharsogott, szinte billegett. Megmeredt. Dehát nem töltheti állva élete rövid, hátralévő részét! Lassan visszatért a lelkébe az erő. Megint lépett egyet, aztán óvatosan a kerti ajtó bronz címerébe illesztette a kulcsot.

II. Ember születik

Emberi szempontból a legmélyebb misztikum, a Csoda, a legfőbb érték ígérete a születés. A Teremtő Aktus megtestesülése ez, a Halhatatlan Lélek költözik anyagba, az Isteni Hatalom nyilvánul meg ilyenkor. Már a leggyakoribb eset, egy gyermek megszületése is főbenjáró szenzáció és örömünnep, holott a gyermek még csak jövő, és egyaránt lehet belőle akár tudós, akár gonosztevő, a lehetőségek érték szempontú skálájának két ellentétes, egymást amúgy nem kizáró tartományából. A ritkább eset, amikor ugyanis kész, felnőtt ember születik, miként például a darazsak, teljes fegyverzetben, kivált megérdemelné a legmagasabb közfigyelmet és ovációt, főleg, ha a megszületett felnőtt ember számára közvetlen választási lehetőség ama két szélsőség valamelyike, vagy akár egyszerre mindkettő. Ilyenkor felnőtt, kifejlett lélek testesül meg egyik pillanatról a másikra. Mégis: az ilyen születések a leggyakrabban a nagyvilág szeme elől ugyanolyan elrejtetten mennek végbe, mint mondjuk darazsak születése a darázsfészek mélyén; arról nem is szólva, hogy sokszor az efféle szülőszoba nem kevésbé veszélyes a kívülállók számára.

Évtizede, azokban a napokban jöttek rá a Szolgálatra a tolófájások, amidőn Szilvia még a friss darázsszúrását borogatta a feje búbján. Még ha bonyolultak is, az afféle szolgálatok humán összetevői akkor is csak gépalkatrészek. Ilyen volt Paolo Ursanti ügynök is.

Nem érdekes, melyik állam miféle titkosszolgálatában működött, nemzeti határozmányoknak több ok miatt sincs jelentőségük. A katonai vonzatú kémhatalmak működésükben mindenféle államhatárokon minden értelemben túlterjeszkednek. Ilyenek az adataik, a működési területük, az anyagi hátterük, a hadi, ideológiai vagy gazdaságpolitikai beágyazottságuk; a kádereik nacionalitása és személyes kapcsolatrendszere. Egy népszerű dal így fogalmaz: „és nemzetközivé lesz holnapra a világ", ez azonban rég nem a holnap problémája; és nem is azoké, akik a bizonytalan jövő szociológiai programjaként képzelték el, a világ elmaradottabb zónáiban...

Bár az ipari, katonai, politikai kémszolgálatok mindenesetre a folyamat élvonalában működtek, az igazi globalitás nem az övéké, amit főleg az mutat, hogy a világ különféle átrendeződéseit nem szokták alapvető megváltozás nélkül kiállni, vagy kiállni egyáltalában. Az „emberi erőforrásaik" aztán ezt magasabb szinten sok esetben hasonlóan élik meg, mint néhány tucat billiónyi sejtből álló élettani alapzataik a környezetük fájdalommal történő megváltozását világi pályafutásuk kez-

detén, amit a történés egyik allegorikus megfogalmazása szerint egy alma elfogyasztása előzött meg, azzal az eszmével kiegészítve, hogy már odabent sem voltak bűntelenek.

Mindez, nagyjából minden részletében, Ursantira is áll. Kitűnően kifejlett, felnőtt lelke ilyképpen élte meg azt a kurta, a világtörténelmet színező vajúdást, amelynek során Paolo Ursanti szabad polgár testébe fájdalommal megszületett valamely külhoni Szolgálat méhéből, sötét szemüveges, egyenruhás bábák szótlan asszisztenciájával.

Sajnálatos, de az efféle születéseknél nem lehetünk ott, civil mivoltunkban. Csak az eredményt foglalhatjuk össze, és amennyire Ursanti elméjébe látunk, azt, amiként ő megélte a fejleményt. Szerencsés körülmény, hogy az írók általában telepaták, csaknem minden szereplőjük gondolatai: számukra nyitott könyv. A tálalás azután ízlés dolga: a szereplő elméjének tartalma például dramatizált formában is előadható, és igazságtalanság volna a szerzőt azzal vádolni, hogy nemhogy Ursanti kipenderítésének nem lehetett tanúja, de tényleges titkosszolgálati belső jelenetet sem látott soha, amit mindazok a fejére olvashatnak, akik nap mint nap megélnek ilyesmit. Mindenki más akár el is hiheti, hogy a történés körülbelül így zajlott le.

***

– Ursanti! Jöjjön be!

– Hozzam az anyagaimat? – az ügynök homlokán, zsíros, szeborreás arcán vastagon ütött ki a verejték, három szál fekete haját idegesen simította keresztbe tükörkopasz feje búbján. „Virslifejű disznó”– nézett rá, fekete szemüvege mögül, a Boss. Egy negyvenes, kék öltönyös, katonás tartású ismeretlen megszólalt a háttérből:

– Nem szükséges, Ursanti. Sőt, nem is lehetséges. Amint látja, a notesz itt van.

– Az én noteszgépem?! – Ursanti szorongása rettegésbe csapott át.

– A Szolgálaté, Ursanti, nem a magáé. Már attól eltekintve, hogy azt, hogy a magáé volna, mi sem mutatja, leszámítva azokat a bizalmas, bejelentkezési adatokat, amelyeket valamelyik kurvája akármikor ellophatott volna eddig. Munkának, Ursanti, a noteszben nyoma sincs – így a Boss.

– Na, na... – mordult föl a háttérből a kéköltönyös.

– De...

– Mit de?! – folytatta Boss. – Na, figyeljen ide. Tudja, mit gondolunk azokról, akik a Szolgálaton élősködnek, és nagyjából semmiféle érdemi információt nem szállítanak, egy egész évtizeden át?

– De én bedolgoztam magam, és... – Ursanti elfehéredett, aztán fokozatosan kivörösödött.

– Maga vagy hülye, vagy bennünket néz hülyének. Jól tudja, mert a kiképzése, egyebek mellett, kiterjedt rá, hogy a pénzt nem a kurváira meg a kéjtanyájára kapta, hanem egy részéből mérvadó szakembereket kellett volna megvásárolnia. Maga nem igazi biológus vagy etológus, Ursanti. Mifenét akar mondani ezzel a „bedolgozással"? Egy ország egész diszciplínáját egymaga akarta helyettesíteni? Szállított volna néhány Nobeldíjat is a Szolgálatnak? Magyarázza már meg, hogy képzelte.

– Uram, a legteljesebb tisztelettel – gurult komoly, önveszélyes dühbe az ügynök – maga komolyan állítja, hogy az a pénz, amelyből közepes polgári szinten épp hogy meg tudtam élni egy nyomorult, sáros, vidéki vazallusországban, elég arra, hogy akár könyökvédős tudóskákat építsek hálózattá, ráadásul a Szolgálat kötelező szerkezetében? Hogy ugyanis önmagam és az adatforrások közé még fedőrétegeket építsek, hogy ne kelljen személyesen nyalnom a seggüket? Én vagyok amatőr?? – Ursanti olyan dühödten emelte egyre följebb a hangját, félretéve minden veszélytudatot, hogy a nyála tajtékot vetett, a feje gutaütéses bíborba fordult, Boss pedig falfehérre sápadt. Ismerte ugyan Ursanti személyes tulajdonságait, épp azért próbált erősen kezdeni; de ilyen kitörésre nem számított. Természetesen nem az ügynököt féltette, amúgy elegendő alappal, hanem saját magát. Ez a gazember ugyan nem áll vele érdemi nexusban, mert a Szolgálat alaptétele a fölfelé való kapcsolatszűke, a hisztériájából mégis őrá is fröccsen valami, pedig enélkül is van baj épp elég. Állt tehát mereven.

– Csillapodjanak, uraim – szólalt meg halkan, de metszően a kék öltönyös – kihagyott a realitásérzékük? Ursanti, magunkra hagyna kissé?

A kreol arca ellenére megint hamuszürke Ursanti felkarjába kétoldalról fekete ruhás, fekete szemüveges figurák ujjai martak, olyan fogással, amelyre Ursanti is elég alaposan ki volt képezve ahhoz, hogy ellenállás nélkül hagyja magát kivezetni. Láthatóan reszketett, amikor egy ablaktalan, kis kamrába lökték, és rázárták az ajtót.

– Drexler – nézett valahova oldalra és fölfelé a kék öltönyös. Boss önkéntelenül kihúzta magát. – Feltétlenül el akarja játszani ezt a műsort minden emberével?

– Természetesen Ursantit ki kell iktatni – egyenesedett még merevebbre Boss.

– Magát is, kedves Drexler. Maga csak ne akarjon senkit kiiktatni – a kék öltönyös finoman elmosolyodott – üljön csak le.

– Uram... – Boss megint elfehéredett.

– Alezredes úr.

– Alezredes úr...

– Spóroljunk egymás idejével, Drexler. Maga gondolkodó ember, bizonyára rég tudja, hogy előbb-utóbb el kellett jönnie ennek a pillanatnak. Ezt most hirtelen át kell látnia, majd ráméri Ursantira is mindjárt, de azért azt a nyálas bérgyilkost se nézze hülyének, és főleg ne pattogtassa, ártana a további, meleg bajtársiasságuknak. Most itt nem tartok magának történelemoktatást egy futurista operettben a gyengeelméjű szerepében fellépő ócska polgári ország kül- és belkalandjairól, amiről maga ugyanúgy mindent tud, mint én. Ha az ideológia érdekelné, próbálja eladni a célország pártiskoláján – ja ne, mintha éppen most lett volna vége annak a mutatványnak is – a kék öltönyös csúnyán elmosolyodott. – Az összes változás, érti? az összes annyi, hogy útlevél nélkül járhatunk ipari és gazdasági kémkedni, és nem kapunk ehhez a mutatványhoz többé extrazsozsót. Ezért lesz kirúgva Ursanti is, meg maga is. Meg én is, valószínűleg.

– Alezredes úr, mindezt én is így látom – szólalt meg Boss – de szabadjon...

– Menjen a fenébe, mondtam már? Mit szól, komolyan is gondolom. Csakhogy kétféle kötelem van. Az egyik a közvetlen szolgálati fegyelem; a másik meg, a saját jól felfogott érdekében, az életfogytig tartó lojalitás, a múlt és az összes haladó hagyományok iránt. Érti, ugye? Ami az elsőt illeti, szedheti a sátorfáját, mert se pénz, se posztó, de előbb még kilöki Ursantit; ha pedig likvidálhatnékja van, a jövőben azt is a saját kontójára teszi, csak ne kenje a történelemre. Ami viszont a másodikat... – a kék öltönyös egészen egyértelmű fenyegetéssel meredt Bossra. – Na most akkor mutassa be, hogy fölfogott valamit.

Bossnak pillanatra megfagyott a vére, aztán harag ébredt benne, de gyorsan túltette magát az indulatain, végtére is maga sem kezelheti másként bármely besztottját, a válás fölemelő, történelmi pillanatában. Komolyabb történetek végkifejlete többnyire megdöbbentően gyors a történet egész hosszához képest, mint az ostor bojtjának hossza az ostoréhoz képest, mégis mennyivel hangosabb. Utólag aztán el lehet tűnődni rajta, mi ér többet az egészből, kell-e az egész maratonfutás a célszalag átszakításához. Sakktáblát mindjárt a játszma kezdetén lesöpörni. Nem volna-e egyszerűbb csata helyett fölsorakoztatni a két hadsereget egymással szemben, és sortüzet vezényelni. Ráadásul minden végkifejlet szükségszerűnek mutatja a hozzá vezető történet egyes elemeit, míg mások hiába látszottak

olyannyira fontosaknak, akár mindent eldöntőeknek a maguk idején, egyszerre elpárologtak, mint például a legszebb ideológiák.

– Mi van, Drexler? Úgy néz ki, mint aki mindjárt elsírja magát. Fel a fejjel, még ha olyan ocsmány is, mint a magáé. Nem ér véget a történelem, legföljebb az emberiség hal ki.

– Csak elgondolkoztam kicsit, alezredes úr.

– Ne mondja. Neves filozófusok bontakoztak ki titkosszolgálatokból, amint békeaktivisták tábornoki karokból.

– Alezredes úr, Ursanti ismer engem, és ha ezt az egészet jól értelmezem, fogunk, bocsánat, fogok vele még együttműködni...

– Erre bátorkodtam utalni az előbb.

– ... mert, ha jól értem, a projekt azért még realitás, és nekem sem lesz más útirányom. Teljesen gyakorlati dolgokról töprengek.

– Na végre.

– Rendben, nem tartozunk egymásnak mással, mint életfogytig tartó, kölcsönös lojalitással. Mármost tudja, mit fogok én csinálni? Megmondom nyíltan, úgyis akármikor megtudhatja, ha akarja. Én hálózatot fogok szervezni a célországban, éspedig a jól bevált séma szerint. Ugyan nem tervezem ennek a gusztustalan Ursantinak a bekapcsolását, mégsem gondolom, hogy a Szolgálatnak követnie kellene a célországot az összerogyásban, és most titkosszolgálati sztriptízzel kellene szórakoztatnia magát. Ursantira továbbra sem tartoznak személyzeti koordinációk, annyit azért tudhat, hogy én fölötte állok, de fölöttem is áll valaki. Másként egy csöndes éjszakán esetleg átértelmezi a függelmi viszonyunkat.

– Csak nem fél ettől a nyálkás alaktól?

– Egyéb adottságai mellett a kockamedúza is nyálkás, és morálisan Ursanti felett áll.

– Drexler, magában egy költő veszett el. Sietve intézkedjék, és ha befejezte, bejön hozzám. Tudja, hol talál?

– Honnan tudhatnám? Egyébként nem szoktam feleslegesen beszélni.

– Mi van!?

– Hogy világosabb legyen, tisztelettel. A jövő érdekében nem nekem kell kilökni Ursantit, hanem önnek.

– Aha. Ne somolyogjon, mert megbánja. Ne, láttam! Egyébként igaza van. Az egész szolgálati cókmókjával délben jön fölfele pontosan két emeletet. Előtte bejelentkezik, ezen a számon. Most pedig visszaküldi Ursantit.

– Értettem.

Amikor Ursanti belépett, a kék öltönyös kígyóbűvölő módjára meredt rá:

– Na, a magánzó. Kénytelen lesz a mulatságait maga fedezni a jövőben. Mehetnek – intett a fekete ruhásoknak.

– Uram...

– Alezredes.

Ursanti ferdén tartott fejjel meredt rá. Filmeken nevelkedett polgár hiszi, hogy akárkit is színielőadás keretében végeznek ki. Ahhoz ez nem kell. Ez a figura akar tőle valamit, ahhoz kell a körítés. A Szolgálat uralkodhat akár az ő pulzusa fölött is, de a józan eszének az átprogramozása? Az a plebsnek való. Ursanti: az Ursanti. Majd ha ráér, fél. Derüljön már ki, hogy mi a nyavalyát akarnak tőle, most, amikor valószínűleg épp kirúgják. Alezredes, jó, Ursanti meg dandártábornok.

– Ne vegye a szívére, Ursanti. Azt mondja, bedolgozta magát. Komoly ismeretségeket szerzett, szakmai berkekben. Hát hajrá.

– Nem értem.

– Mit nem ért?! Ki van rúgva! Mit várt?

– Hogy-hogy ki vagyok... hova vagyok...

– Ne színészkedjen. Terepmunka, Ursanti, saját kontóra. Engem nem ismer. Ne miheztartásnak vegye, ez a tény. Maga nem szállított semmi hasznosat eddig, de nem lehetetlen, hogy még rábukkan a jövőben valamire. Nem lesz elszámolási kötelezettsége, csak épp nem fogja tudni senki másnak eladni, hozomra meg nem kap a Szolgálattól több pénzt.

– Akkor...

– Meg fogjuk találni, és ha a dolog ér valamit, árában megvesszük. Érti? Nem kételkedünk a lojalitásában, noha persze ezt megfelelőképpen biztosítjuk is. Ámde ma nincsen már szükségünk olyan kaliberű szolgálatra az adott relációban, mint még tegnap is. Ma már átjárhatók a határok, ma már levált az az ország az összeomlott Hatalomról, fő célpontunkról. Eddigi munkája során ön kiválóan megismerte amaz országot, valamelyest a nyelvét, gondolkodását is. Javasolnánk, költözzék át oda, higgye el, szeretettel emlékszünk majd önre. Eddig ön... hm... katona volt; mostantól legyen önmaga üzletembere, s ha sikerül kibányásznia valamit, amiről úgy gondolja, hasznát vehetjük, nem zárkózunk el attól, hogy újraértelmezett Szolgálatunk azt az értéke szerint honorálja. Önt mától kevesebb veszély fenyegeti, s nagyobb, úgyszólván teljes a szabadsága, már persze a lojalitás határáig, amire azért a figyelmünk továbbra is kiterjed. Ismeri e figyelmet és tapintatunkat, amelyet korábban, a Szolgálat alkalmazottjaként maga is gyakorolt; hát ehhez tartsa magát, miközben civil polgárként a nagyvilág útjaira lép, amelyek rögösek, amaz országot illetően pedig még kissé sárosak is. Tudja, Ursanti, azért nem kap semmi végkielégítést, mert egyfelől a tevékenysége teljes évtizede során semmi hasznosat

sem talált odaát, miközben az életvitele több mint kényelmes volt; másfelől pedig épp eléggé fel van ruházva költséges kiképzések során megszerzett, kiemelkedő képességekkel, olyanokkal, amelyekkel kitűnően érvényesülhet a tudomány, a gazdaság vagy a törvényen kívüliség bármely tartományában. Ön nagy tehetség, sajnálatos pech, hogy nem vetődött olyan területre, amelyen önnél alacsonyabb kvalitások is komoly eredményeket tudtak felmutatni. Mostantól azonban szabadon megmutathatja, mire képes, főleg, ha nem jár el a szája, amitől nem félünk. Lehet önből például tudományos vagy ipari kém, vagy akár bérgyilkos is, az utóbbi sokkal jobb kihozatallal, mint bármikor korábban. Most pedig fogja a vacak noteszgépét, és sietve menjen be a jó édesanyjába a főbejáraton.

– Magának fogok szállítani, ha bármit találok?

– Nekem ugyan nem. Eddig sem jártunk össze, ezután sem fogunk. Majd megtalálják magát, akik minden további lépéséről úgyis tudni fognak.

„Meg a tiedről is, pöffeszkedő gorilla. Szarok a fenyegetődzéseidre, kevesebb több lett volna."

Paolo Ursanti a szóba került lehetőségek szempontjából ugyanolyan teljes fegyverzetben jött a civil világra, mint a darazsak, avagy mint kontinensszerte fajtájának sok tízezernyi más példánya, Pandora szelencéjének felpattanásakor. Kétségkívül maga a Szabadság jött el a számukra. Hiszen a Sors nagy rendezőpályaudvarán számos irányba fut sín, és ritka helyzet, amikor a közlekedés általános káoszában maga a vonat választhatja ki a további pályáját, felkészültsége és morális adottságai bevetésével – természetesen azzal a sötét lehetőséggel terhelten, hogy aztán más vonatokkal, előre egyáltalán nem látható módon, össze fog ütközni, mielőtt valamilyen menetrend táblázatokká érlelődik az öreg sínek felett. A Szabadság mindig kockázatokkal jár.

Ez a Szabadság azonban korántsem egészen előzmények nélkül való, ami Ursanti sokévnyi csöndes átkozódásának fő forrása. Amíg a határok magasak voltak, hinni lehetett, hogy mögöttük gazdag a tudományos televény, és zamatos gyümölcsöket terem, a Szolgálat ínyére valókat. Ezért lett Ursanti fedőszemélyiségként kutató, eddig rendben van. De hogy biológus, közelebbről etológus? „Cospetto. Perché biológia, perché non fizika, ott legalább van atom, rakéták, komputerek. Corpo di Mmm... sacra akármi." – Ursanti ilyenkor rendszerint elsápadt és a szájára ütött.

„Persze most már mindegy is. Ha valami elkezd fontos lenni, egyből ott nyüzsögnek az amerikaiak. A biológiában nem voltak, eddig legalább. Vazallusország, most átállt, na és. Hát mi mik vagyunk, per Bacco?"

Még meghozhatja a jövő, hogy a biológia is fontossá válik. Ursanti tehát valamelyes ismeretségbe került egy idegen ország szakterületének különféle szintű kompetenciáival, szakmai konferenciaközönségével – ezt jelentette ama „bedolgoztam magamat". Például Vespay Károly ifjú biológussal, egykor ígéretes egyetemi tanársegéddel. Azok egyikével, akikre nem jutott a Szolgálat költségvetéséből – hittel pedig Ursanti nem tudott volna szolgálni, legalábbis ami a világi ideológiákat illeti. Nem olyan nagy baj: Vespay semmiféle érdemi projektről nem tudott volna információt szállítani, mivel nem volt beépülve a néhány komoly hazai műhely egyikébe sem. „Minek terhelem a noteszomat ilyenekkel" – biggyesztett Ursanti, amint időről időre végigfutotta a személyes adattárát, amely a benne található információk természeténél fogva eléggé meglepte volna a hazai biológia és etológia szakemberállományát.